

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Michaely Bejčkové a soudců Zdeňka Kühna a Ondřeje Mrákoty ve věci žalobce: **D. S.**, zastoupeného advokátem Mgr. Davidem Smrčkou, Hvězdova 1716/2, Praha 4, proti žalované: **Univerzita Karlova**, Ovocný trh 560/5, Praha 1, proti rozhodnutí rektora žalované ze dne 5. 3. 2021, čj. UKRUK/34148/2021-5, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 16. 12. 2021, čj. 10 A 49/2021-46,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se z a m í t á**.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

[1] Spor je v této věci o to, zda Univerzita Karlova nepochybila při žalobcově přijímací zkoušce ke studiu bakalářského studijního programu Psychologie v akademickém roce 2019/2020.

1. Popis věci

[2] Žalobce (nyní vystupuje jako *stěžovatel*) se přihlásil ke studiu bakalářského studijního programu Psychologie v akademickém roce 2019/2020 a v přijímacím řízení dosáhl 66 bodů a skončil na 70. až 73. místě. Podmínkou pro přijetí sice byl zisk nejméně 50 bodů, současně se však uchazeč musel umístit alespoň na 65. místě. Děkan Filozofické fakulty Univerzity Karlovy proto rozhodl o tom, že se stěžovatel ke studiu nepřijímá.

[3] Stěžovatel se proti tomuto rozhodnutí odvolal a zpochybnil tři testové otázky. Rektor Univerzity Karlovy shledal, že dvě ze zpochybněných otázek nebyly formulovány jednoznačně. Stěžovateli tedy přiznal dva body za jeho odpovědi u těchto otázek. Tím stěžovatel získal 68 bodů a posunul se na 68. až 69. místo. Ani to však nestačilo, aby splnil podmínky pro přijetí ke studiu. Rektor proto stěžovatelovo odvolání zamítl.

[4] Stěžovatel podal proti rozhodnutí o odvolání žalobu k Městskému soudu v Praze a uspěl s ní. Městský soud zrušil napadené rozhodnutí a vrátil věc rektorovi k dalšímu řízení (rozsudek ze dne 27. 1. 2021, čj. 9 A 169/2019-44). Rektor tedy doplnil do odůvodnění, jak dospěl k algoritmu pro výpočet bodů z písemného testu. To však nemělo vliv na stěžovatelovo umístění, a tak rektor znovu odvolání zamítl.

[5] Stěžovatel se proti tomuto rozhodnutí bránil u Městského soudu v Praze, s žalobou ale nyní neuspěl. Městský soud neshledal v postupu univerzity žádné pochybení.

[6] Algoritmus pro výpočet bodů z písemného testu byl podle městského soudu přezkoumatelný: univerzita jej popsala na stranách 5 až 7 napadeného rozhodnutí, znázornila jej na vzorci, do kterého pro ukázkou vložila i hodnoty. Ty byly – pro větší přehlednost – zaokrouhleny na dvě desetinná čísla, a proto výsledky při lineární transformaci hodnot zdánlivě neodpovídají naznačenému postupu. Výpočet však neobsahuje faktické chyby.

[7] Formulace otázky č. 11 byla nejednoznačná, a nemůže tedy jít ve stěžovatelův neprospěch. Stěžovatel proto obdržel bod i za jinou než správnou odpověď. Stěžovatel se však nemůže domáhat toho, aby odpovědi uchazečů, kteří zvolili jinou odpověď než on, byly označeny za nesprávné. Současně by mu nijak neprospělo, kdyby jeho odpověď jako správná byla zahrnuta do algoritmu, protože by hodnotu průměru zvýšila jen asi o jednu tisícinu. Taková změna by navíc jen snížila hodnotu každé jednotlivé správné odpovědi, a vedla by tak k nižšímu počtu stěžovatelových bodů. Účelová byla argumentace, že správná je jen stěžovatelova odpověď a že odpověď považovanou původně za správnou autory testu je nutné z algoritmu odstranit.

[8] Otázka č. 43 z psychologie byla formulována tak, aby ověřila uchazečovu znalost toho, které odborné vysvětlení je nejčastější. Žádná z odpovědí tak nebyla nemožná, ale jen jedna z nich správná (popisovala nejtypičtější situaci). Nelze proto přistoupit na stěžovatelův požadavek, aby byla za správnou uznána každá odpověď, která může teoreticky nastat. Spor o správnost odpovědi neznamena, že by byla formulace otázky nejasná. Univerzita navíc svůj závěr o správné odpovědi řádně a dostatečně zdůvodnila. Nemusela proto provádět stěžovatelem navržený důkaz.

[9] Univerzita se nedopustila pochybení ani při ústní části přijímací zkoušky. Z podmínek přijímacího řízení plyne, že část B ústní zkoušky sestává ze samostatné prezentace motivace ke studiu v délce dvou až čtyř minut. To ale stěžovateli nezaručuje právo hovořit nerušeně celé čtyři minuty. Městský soud proto nepovažuje za porušení stěžovatelových práv, pokud stěžovatel hovořil minutu o svém zájmu v psychedelických látkách a pak jej komise přerušila otázkou, zda je ještě něco, o čem nemluvil. Na tuto otázku stěžovatel odpověděl záporně a zkouška pak skončila. Nelze souhlasit ani s tím, že by přijímací komise stěžovatele omezila v projevu: opakovaně během celé ústní zkoušky hovořil stěžovatel o svém zájmu o psychedelické látky. Nízký počet bodů z části B ústní zkoušky navíc komise zdůvodnila stěžovatelovým jednostranným zaměřením.

2. Kasační stížnost

pokračování

[10] Stěžovatel podal proti rozsudku městského soudu kasační stížnost. Trvá na tom, že algoritmus pro výpočet bodů z písemného testu nebyl správný a je ho třeba (být zpětně) změnit – jinak by bylo popřeno stěžovatelovo právo se efektivně odvolat. Stěžovatelovo umístění totiž může ovlivnit i změna v řádu tisícín. Algoritmus by se měl přepočítat, protože zahrnuje jako správnou jen odpověď a) u otázky č. 11 testu ze základů společenských věd. Ta ale není jediná správná, možná je i stěžovatelem vybraná odpověď c). Ideálně by však měl algoritmus vycházet z odpovědi c), nikoliv odpovědi a). Stěžovatel nesouhlasí ani s formou výpočtu koeficientu: univerzita provádí lineární transformaci, tedy odbornou početní operaci, aniž svůj postup vysvětluje. Ve spisu chybí i protokol s přesnými nezaokrouhlenými hodnotami.

[11] Odpověď na otázku č. 43 z testu psychologie byla vyhodnocena chybně. Správná byla totiž odpověď *b) deprivace*, nikoliv odpověď *c) resilience*. To stěžovatel doložil odborným zdrojem (slovníkovou definicí pojmu *deprivace*), kterým se univerzita nezabývala. Sama univerzita předložila odborná vyjádření, ta ale nezdůvodňují, proč je odpověď *b) deprivace* nesprávná. Není ani jasné, jak univerzita tento pojem vykládá. Stěžovatel se také domnívá, že univerzita neseznámila odborníky, podle jejichž vyjádření je správná odpověď *c) resilience*, se stěžovatelovými argumenty. Jejich vyjádření proto nejsou vypovídající. Spor o správné odpovědi by přitom měl jít k tíži univerzity, která má prokázat, že odpověď *c) resilience* je jediná správná. Toto břemeno však univerzita doposud neunesla. Stěžovatel nechápe, proč městský soud rozděluje otázky na ty s jednou správnou odpovědí (jako otázka č. 11 ze základů společenských věd) a na ty s jednou správnější odpovědí (jako otázka č. 43 z psychologie). Toto rozdělení odporuje smyslu rovnosti.

[12] Městský soud umožnil, aby univerzita zpětně upřesňovala obsah písemných testů. Univerzita tak mohla vydat test s nejednoznačným řešením a tuto vadu zhojit pozdějším odůvodněním. Nejednoznačnost otázky č. 43 plyne i z uvozujícího slova „nejspíše“; to však odporuje úvodním instrukcím, podle kterých má být správná jedna odpověď. Instrukce má předcházet situaci, kdy uchazeč nezaškrtně žádnou z odpovědí jako správnou, nemá ale ospravedlňovat nejednoznačné zadání.

[13] Městský soud také nemohl odkázat na hodnocení ústní zkoušky ve svém prvním rozsudku ve věci (čj. 9 A 169/2019-44). Stěžovatel totiž namítal v první žalobě nepřezkoumatelnost a ve druhé porušení řádného procesu přijímacího řízení. Starší úvahy soudu proto nejsou použitelné.

[14] Stěžovatel dále trvá na tom, že přijímací komise nedodržela v části B ústní zkoušky předem zveřejněný proces přijímacího řízení: neposkytla stěžovateli plný časový limit čtyř minut, neboť mohl mluvit jen jednu minutu. Do stěžovatelovy samostatné prezentace navíc zasahovala a udělovala mu nepřípustné pokyny. Těmi docílila dojmu, že je stěžovatel jednostranně zaměřený. Podmínky přijímacího řízení proto nebyly transparentní a rovné. Stěžovatel navíc odmítá, že by mohl svou odbornou činnost prezentovat alespoň v části A ústní zkoušky. Oporu ve spisu nemá ani poznámka o tom, že byl stěžovatel upozorněn na jednostranné zaměření. Městský soud nezaujal žádné právní hodnocení věci.

3. Právní hodnocení

[15] Kasační stížnost není důvodná.

[16] Vysoká škola nebo fakulta může stanovit další podmínky přijetí ke studiu a požadovat určité znalosti, schopnosti, nadání nebo prospěch. Splnění stanovených podmínek se ověřuje zpravidla přijímací zkouškou (§ 49 odst. 1 a 4 zákona č. 111/1998, o vysokých školách).

[17] Spor se v této věci týká přijímací zkoušky ke studiu bakalářského studijního programu Psychologie v akademickém roce 2019/2020. Přijímací zkouška se skládala z písemné a ústní části.

[18] **Písemná část** sestávala z testu znalostí základů společenských věd nebo testu znalostí z biologie (stěžovatel si zvolil test ze základu společenských věd, ZSV), z testu znalostí psychologie (PSY), testu obecných studijních předpokladů (TOSP) a krátké eseje. V úvodu všech testů byla tato instrukce: „U každé z následujících otázek je ze tří uvedených odpovědí právě jedna odpověď správná. V případě, že budete mít pocit, že žádná z těchto tří uvedených odpovědí není zcela přesná, volte tu odpověď, která má podle Vás ke správné odpovědi nejbližší.“

[19] Z písemných testů uchazeč obdržel body, které univerzita vypočetla podle zvláštního algoritmu. Ten pracuje s vahou jednotlivých uchazečových správných odpovědí vzhledem k celkovému počtu správných odpovědí všech uchazečů. Výsledný počet bodů je podle algoritmu roven součtu upravených skóre z jednotlivých částí písemného testu: ZSV s relativní vahou 0,15, PSY s relativní vahou 0,45 a TOSP s relativní vahou 0,40. Konkrétně je roven:

$$= 0,15 * \frac{x_{ZSV} - M_{ZSV}}{S_{ZSV}} + 0,45 * \frac{x_{PSY} - M_{PSY}}{S_{PSY}} + 0,40 * \frac{x_{TOSP} - M_{TOSP}}{S_{TOSP}}$$

[20] X_{ZSV} , X_{PSY} a X_{TOSP} představují uchazečovy hrubé skóre (počty správných odpovědí). M_{ZSV} , M_{PSY} a M_{TOSP} představují průměrný dosažený skóre všech účastníků a S_{ZSV} , S_{PSY} a S_{TOSP} představují směrodatnou odchylku (rozptyl bodových zisků). Jednotlivé hodnoty v daném testu činily:

	MIN	MAX	M	S
ZSV	3	25	14,8 (M_{ZSV})	3,8 (S_{ZSV})
PSY	17	84	48,8 (M_{PSY})	14,7 (S_{PSY})
TOSP	6	42	26,4 (M_{TOSP})	5,3 (S_{TOSP})

[21] Hodnoty MIN a MAX vyjadřují minimální a maximální dosažené hrubé skóre všech uchazečů. Slouží jen jako názorný příklad k hodnotám M a S, avšak v samotných výpočtech nefigurují. Údaje v tabulce i dosažené do vzorce jsou pro přehlednost zaokrouhleny na dvě desetinná místa, při skutečném výpočtu výsledků byla použita nezaokrouhlená čísla.

[22] Algoritmus má po dosazení hodnot a provedení matematické úpravy následující podobu:

$$= 0,04 * x_{ZSV} + 0,03 * x_{PSY} + 0,075 * x_{TOSP} - 4$$

pokračování

[23] Tento součet je poté lineárně transformován na požadovanou bodovou škálu písemné části přijímacího řízení (tedy 0 až 50 bodů). Lineární transformace byla provedena vynásobením celé rovnice koeficientem 11,75 a následným přičtením hodnoty 18. Hodnoty byly stanoveny tak, aby se dosáhlo požadované bodové škály, lineární transformace ale nemění pořadí uchazečů. Výsledkem je rovnice, podle níž lze vypočítat celkový počet bodů z písemného testu:

$$= -29 + 0,46 * x_{ZSV} + 0,36 * x_{PSV} + 0,89 * x_{TOSP}$$

[24] **Ústní část** sestávala ze dvou částí. V části A proběhl rozhovor o psychoanalytických souvislostech mezilidské interakce, o uchazečových zájmech a předpokladech ke studiu (max. 15 bodů); rozhovor o přečtené odborné literatuře a odborných aktivitách uchazečů (max. 15 bodů); a analýza videozáznamu mezilidské interakce (max. 10 bodů). Část B spočívala v samostatné ústní prezentaci zaměřené na uchazečovu motivaci ke studiu psychologie v rozsahu 2 až 4 minut a v otázkách z jednoho nebo více okruhů stanovených pro část A podle individuálního posouzení komise (max 10 bodů).

3.1 Algoritmus pro výpočet bodů z písemného testu, otázka č. 11 testu ze základů společenských věd

[25] NSS nepřisvědčil námitkám, podle kterých není algoritmus pro výpočet bodů správný a je třeba ho změnit. Není tu totiž žádný závažný důvod pro změnu hodnot M_{ZSV} a S_{ZSV} ; takovým důvodem není ani nejednoznačné znění otázky č. 11 z testu základů společenských věd.

[26] Tato otázka zněla: *Podkarpatská Rus tvořila s českými zeměmi jeden státní celek do: a) 1938, b) 1939, c) 1945.* Univerzita považovala za správnou odpověď a), stěžovatel označil jako správnou odpověď c). Podle stanoviska Právnické fakulty Univerzity Karlovy ovšem není otázka jednoznačně formulovaná, neboť z různých úhlů pohledu mohou být správné všechny tři odpovědi. Takto nejednoznačná otázka nemohla jít ke stěžovateli v tíži, univerzita mu proto zvýšila X_{ZSV} o jeden bod.

[27] Protože byly správné všechny tři odpovědi, nedávalo by žádný smysl, aby byly do algoritmu nově zahrnuty právě odpovědi a) a c), nebo jen odpověď c) – jak se toho domáhá stěžovatel. Soud ale nepovažuje za možný ani postup, podle kterého by byly do algoritmu zahrnuty všechny tři odpovědi. Body z nejednoznačné otázky náleží jen těm uchazečům, kteří buď označili za správnou odpověď a), nebo kteří byli natolik bdělí, že se přezkumu otázky domáhali (obdobně usnesení rozšířeného senátu ze dne 19. 8. 2014, čj. 6 As 68/2012-47, č. 3104/2014 Sb. NSS, bod 48; týká se sice maturitní zkoušky, jeho závěry však lze vztáhnout i na zkoušku přijímací). Současně soud podotýká, že změna bodů se může týkat jen té osoby, která se jí domáhá. Nelze totiž měnit počet dosažených bodů, které obdržely jiné osoby. Soudní řízení slouží k ochraně práv jen toho uchazeče, který je vyvolal; nemůže zlepšit ani zhoršit postavení jiných osob, pro něž nadále platí pravomocná rozhodnutí děkana o jejich přijetí či nepřijetí.

[28] Je pravda, že stěžovatelovo X_{ZSV} zvýšené o jeden bod se mohlo projevit v dalších hodnotách algoritmu. Změna by ovšem byla zřejmá jen v řádu tisícín a vedla by ke

znehodnocení stěžovatelova hrubého skóru, jak popsal už městský soud (bod 31 napadeného rozsudku), tedy k tomu, že by stěžovatel za testy fakticky obdržel méně bodů. Změna algoritmu by byla pro stěžovatele nevýhodná a nemohla by vést k tomu, že by splnil podmínky pro přijetí. Univerzita ani městský soud proto nezasáhly do stěžovatelových práv, pokud neprovedly změnu algoritmu s odkazem na to, že to stěžovatelovu situaci nijak nezlepší.

[29] Úspěšná nemůže být ani námitka, že univerzita nepředložila protokol s přesnými nezaokrouhlenými hodnotami. Stěžovatel už v žalobě vytýkal univerzitě, že výpočet algoritmu obsahuje zaokrouhlené hodnoty. Univerzita to potvrdila a uvedla nezaokrouhlené hodnoty dat, která stěžovatel zpochybňoval. NSS nepojal žádnou pochybnost o tom, že by univerzitou uváděné údaje nebyly pravdivé. Tuto pochybnost neuvádí ani stěžovatel. Není proto jasné, co stěžovateli nadále chybí. Požadavek na přezkoumatelnost rozhodnutí navíc není neomezený. Nemá-li soud ani žádný z účastníků o uváděných skutečnostech konkrétní pochyby, není nezbytně nutné je dokládat důkazy. Stěžovatelův požadavek, aby univerzita předkládala další důkazy o tom, jak dospěla k nezaokrouhleným hodnotám, se proto jeví spíš jako účelový.

[30] Námitku, podle které univerzita provedla lineární transformaci, aniž tento odborný postup vysvětlila, stěžovatel vznesl poprvé až v kasační stížnosti. Jde tedy o nový právní důvod, který stěžovatel neuplatnil v žalobě, i když jej uplatnit mohl. Taková námitka je nepřijatelná (§ 104 odst. 4 s. ř. s.).

3.2 Otázka č. 43 testu z psychologie

[31] Souhlasit nelze ani s tvrzením, že otázka č. 43 testu z psychologie byla vyhodnocena chybně.

[32] Tato otázka zněla: *Zvýšené studijní úsilí po neúspěchu u zkoušky lze vysvětlit nejspíše: a) asimilací, b) deprivací, c) resiliencí.* Univerzita považovala za správnou odpověď *c) resilience*, stěžovatel označil jako správnou odpověď *b) deprivace*. Podle stanoviska Pedagogické fakulty Univerzity Karlovy je zadání dostatečně určité, správná je jednoznačně odpověď *c) resilience*.

[33] NSS také považuje otázku za jednoznačně formulovanou a srozumitelnou. Je ji třeba vykládat tak, že se ptá na nejčastěji se vyskytující motivační strukturu. To plyne z uvozujícího slova „nejspíše“. Každá z odpovědí uvádí jednu motivační strukturu, která může zdůvodnit zvýšené studijní úsilí po neúspěchu u zkoušky. Ovšem jen jedna z těchto motivačních struktur bude nejčastější, jak napovídá už zadání otázky. To, že má otázka jen jednu správnou odpověď, plyne také z úvodní instrukce. Zadání otázky i úvodní instrukce jsou proto ve vzájemném souladu.

[34] Tento závěr správně popsal už městský soud. Ten se také snažil ukázat zvláštní povahu otázky č. 43 testu z psychologie na rozdíl mezi touto otázkou a otázkou č. 11 testu ze základů společenských věd. Otázka ze základů společenských věd byla totiž formulována tak, že měl uchazeč vybrat jednu správnou odpověď mezi ostatními chybnými odpověďmi (a protože se později zjistilo, že žádná z odpovědí nebyla chybná, byla otázka označena za nejednoznačnou). Otázka z psychologie byla naopak formulována tak, že všechny odpovědi

pokračování

byly teoreticky možné, avšak jen jedna z nich byla nejprůlehlavější ve vztahu k zadání (proto není na rozdíl od předchozí otázky nejednoznačná).

[35] Formulaci otázek nelze považovat za nedůvodně rozdílnou, neboť univerzita mohla zvolit různé zkušební metody. Soudu navíc nepřísluší hodnotit, zda univerzita zvolila vhodnou metodu. Soud může zkoumat jen to, zda konkrétní otázka byla formulována jednoznačně a věcně správně. Při tom je však soud povinen respektovat zásadu zdrženlivosti a sebeomezení: soud chrání uchazeče jen před excesivním chováním univerzity, není ale jeho úkolem dotvářet podmínky vysokoškolského přijímacího řízení (usnesení rozšířeného senátu 6 As 68/2012, body 46 a 47).

[36] Pokud soud posuzuje věcnou správnost otázky – míněno otázky, která se vymyká jeho běžným znalostem –, obvykle vychází z odborného stanoviska. Toto stanovisko se vypořádá s podstatnými skutečnostmi a uchazečovými námitkami. Soud pak zkoumá jeho úplnost a přesvědčivost jako u jiných důkazů (usnesení 6 As 68/2012, bod 45).

[37] Univerzita si tedy mohla vyžádat odborné stanovisko k otázce č. 43 a městský soud je správně zhodnotil co do jeho úplnosti a přesvědčivosti. Postup univerzity a městského soudu směřoval k ověření věcné správnosti a jednoznačnosti otázky. Nešlo tedy o to, že by městský soud umožnil univerzitě, aby zpětně upřesňovala obsah testu, a napravovala tak jeho vady.

[38] NSS také souhlasí s městským soudem, že odborné stanovisko pedagogické fakulty přesvědčivě zdůvodňuje, proč odpověď *b) deprivace* nebyla zcela přesná, a naopak proč byla správná odpověď *c) resilience*. Nelze proto přisvědčit stěžovateli názoru, že univerzita neunesla důkazní břemeno týkající se věcné správnosti odpovědi *c) resilience*.

[39] Stěžovatel po celou dobu řízení argumentuje tak, že vyloučit nelze ani odpověď *b) deprivace*. O to však není spor: zvýšené studijní úsilí po neúspěchu u zkoušky lze za určitých okolností vysvětlit i deprivací. Není to ale nejčastější (viz slovo *nejspíše*) motivační struktura. Stěžovatelovo tvrzení tedy samo o sobě správné je (i deprivace by mohla být motivační strukturou), avšak jeho odpověď na otázku ohledně nejčastější motivační struktury správná není (nejčastější motivační strukturou je podle odborného stanoviska *resilience*, ne *deprivace*). Stěžovatelova argumentace a navržené důkazy proto nemíří k podstatě sporu. Univerzita i městský soud je tak správně označily za nadbytečné.

[40] Námitku, podle které univerzita neseznámila osoby vydávající odborné stanovisko se stěžovateli argumenty, stěžovatel vznesl poprvé až v kasační stížnosti. Jde tedy o nový právní důvod, který stěžovatel neuplatnil v žalobě, i když jej uplatnit mohl. Taková námitka je nepřijatelná (§ 104 odst. 4 s. ř. s.).

3.3 Ústní zkouška

[41] Důvodné není ani tvrzení, že městský soud nemohl odkázat na své dřívější závěry. Městský soud už v bodě 43 napadeného rozsudku vysvětlil, že stěžovatel sice v první žalobě namítal nepřezkoumatelnost ústní zkoušky, avšak zpochybňoval také porušení řádného procesu přijímacího řízení. Městský soud se proto s těmito námitkami vypořádal už v prvním

rozsudku ve věci (čj. 9 A 169/2019-44). Nic mu pak nebránilo, aby na dřívější závěry odkázal, obzvlášť pokud byly stále přílehlivé.

[42] Závěry městského soudu, že stěžovatel mohl prezentovat svou odbornou činnost v části A ústní zkoušky a že byl upozorněn na jednostranné zaměření, mají navíc oporu ve spisu. Plynou z odvolání a z vyjádření člena komise (což městský soud uvádí v bodě 45 napadeného rozsudku).

[43] Souhlasit nelze ani s tím, že by přijímací komise nedodržela předem zveřejněný proces přijímacího řízení. V části B ústní zkoušky má uchazeč samostatně ústně prezentovat svou motivaci ke studiu, a to v délce dvou až čtyř minut. Uchazeč má proto nárok na prezentaci o délce alespoň dvou minut (nikoliv čtyř, jak tvrdí stěžovatel). Uchazeč hovoří během prezentace samostatně. To ale neznamená, že může hovořit jen on. Do prezentace může zasáhnout i zkušební komise, neboť ta řídí průběh celé zkoušky. Může tedy uchazečovu prezentaci přerušit, zeptat se jej na otázku nebo jej nasměrovat k jinému tématu.

[44] Pokud tedy komise přerušila stěžovatelův samostatný proslov po jedné minutě a vyzvala jej ke změně tématu, nepřekročila tím své pravomoci. Komise totiž stěžovateli umožnila, aby dál prezentoval svou motivaci ke studiu, jen z jiného úhlu pohledu. Stěžovatel však této možnosti nevyužil a nic dalšího už neuvedl. Proti průběhu zkoušky ani nijak neprotestoval a stvrdil jej svým podpisem na protokolu. Ze stěžovatelova postupu proto nelze než usoudit, že se vzdal práva na další prezentaci.

[45] Univerzita – za takové situace – postupovala správně, pokud poté v samostatné prezentaci nepokračovala. Stěžovatelovo právo na transparentní a rovné podmínky přijímacího řízení tím nijak neporušila. To vše ostatně uvedl už městský soud.

[46] Je pravda, že se městský soud sice výslovně nezabýval právním hodnocením věci, to ale plynulo z obsahu žalobních námitek. Ty napadaly skutková zjištění univerzity, nikoli právní hodnocení věci. Přesto je z rozsudku patrný právní názor městského soudu: univerzita podle něj provedla přijímací zkoušku v souladu se zákonem a případné vady zhojila ve správním řízení. Tímto řádným procesem dospěla univerzita ke správnému závěru, že stěžovatel nesplnil podmínky pro přijetí do studia.

4. Závěr a náklady řízení

[47] Stěžovatel se svými námitkami neuspěl, a NSS proto kasační stížnost zamítl. Stěžovatel nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť ve věci neměl úspěch (§ 60 odst. 1 s. ř. s.); univerzitě nevznikly náklady řízení vymykající se z běžné úřední činnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. července 2023

Michaela Bejčková
předsedkyně senátu